

sige, at fra Sverige har for lang Tid siden baade Biskoppen og Ærkebiskoppen været ovre at tilse de udflyttede Svenskere, og man har fra norsk Side i alt Fald ønsket det samme, og Islands Biskop har været ovre at tilse de udflyttede Islændere. Det er noget, der maa betragtes som hørende med til Bispestolens Opgaver. Naar det ærede Medlem oven i Købet fremdrager Grønlandsrejsen, uagtet den grønlandske Kirke ligefrem ligger under Sjællands Biskop, saa at det altsaa her drejer sig om en Embedspligt, mener jeg, det ærede Medlem er kommet langt ud over, hvad der kan bruges som Argument i denne Sammenhæng. Det er tværtimod, som ogsaa min Partifælle Hr. Fraenkel sagde, det stærkeste Argument for at dele Sjællands Stift. Noget andet er naturligvis, om man vil kritisere, at Amerikarejsen foretages lige i dette Øjeblik, da Sjællands Stift forhaabentlig bliver delt, men det er Ministeriet, der maa afgøre, om det finder, at Tidspunktet er passende.

Fraenkel: Naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Kammersgaard) hævder dette sit Standpunkt overfor Spørgsmaalet om Biskop Ostenfelds Rejse til Amerika, tror jeg, det ligger i, at det ærede Medlem ikke, saaledes som jeg, har den personlige Erfaring for, hvor overordentlig betydningsfuld en saadan Rejse maa være. Jeg tror ikke, det ærede Medlem rigtig ved, hvor stor Trang der har været i de danske oversøiske Samfund til personlig Kontakt med Biskoppen. Jeg tror ikke, det ærede Medlem rigtig ved, hvad Betydning overhovedet Menighedslivet har for de danske Udvandrerensamfund derovre. Jeg ser naturligvis bort fra Byerne, uagtet der selvfølgelig ogsaa i dem findes betydelige Kredse, for hvem det centrale i Samhørigheden med Hjemlandet ligger i deres kirkelige Forhold. Jeg tror til syvende og sidst ikke, at det ærede Medlem er rigtig klar over, hvilken Betydning Forbindelsen mellem vore oversøiske Udvandrere og os vil faa for vor Fremtid, for ellers tror jeg ikke, han vilde have sagt, at Arbejde, som der ikke er Tid til, lader man ligge, til der bliver Tid til det. Endnu har aldrig nogen Biskop, saa vidt jeg ved, haft Tid til at rejse til disse oversøiske Samfund, og skulde han betragte Arbejdet herhjemme som altid vigtigere end det andet, vilde han rimeligvis aldrig faa Tid til det. Herhjemme kan dog saadant Arbejde midlertidig besørges af andre, men det kan det ikke derovre.

Povlsen: Den ærede Ordfører (Moltesen) udtalte, at efter de Undersøgelser, han havde foretaget, vilde Flytningen af Bispestødet fra Nykøbing-Falster til Roskilde intet koste. Jeg beklager, at disse Undersøgelser ikke er kommet frem i Udvalget, og at i det hele taget den ærede Ordførers Stilling ikke tidligere under Udvalgsarbejdet er blevet stærkere præciseret. Imidlertid er det for os i saa høj Grad om at gøre at undgaa at faa oprettet det nye Bispeembede, idet vi afgjort ønsker at spare, hvad der spares kan, at skulde den ærede Ordfører ville stille Forslag i saa Henseende til tredje Behandling eller ønske Sagen overvejet paa ny inden tredje Behandling, skal han faa afgjort Støtte fra vor Side.

Kirkeministeren (J. C. Christensen): Om dette Lovforslag har jeg ogsaa udtalt mig ved første Behandling og har anført de Grunde, der taler for at dele Sjællands Stift, Grunde, som jeg allerede i 1903 fremdrog Rigsdagen, men som nu i forstærket Grad kan anføres. De Grunde, man her anfører imod Forslaget, er jo i det væsentlige, at man vil spare en Embedsmand. Det er Sparsommelighedshensynet, og det skulde ikke møde Modstand hos mig, hvis det virkelig var begrundet, men det er det ikke. Overflødige eller mindre paakrævede Embedsmænd skal vi ikke have nogen af, men det, der foreslaas her, kan ikke siges ikke at være paakrævet. Man vil ikke kunne sige, at Sjællands Biskop kan lige saa godt i 1922 udføre det Arbejde, som han som Biskop maa og bør udføre, som Sjællands Biskop kunde det i Svend Estridsøns Tid. Der er dog sket noget, siden Svend Estridsøn døde. Der er bl. a. det, at København slet ikke eksisterede i Svend Estridsøns Tid, men er opstaaet senere og nu har en 5—600 000 Mennesker og en Mængde Kirker og Præsteembeder. Dernæst kendte man i Svend Estridsøns Tid ikke noget til Grønland, i alt Fald Grønland som tilhørende Sjællands Stift, og vi havde i Svend Estridsøns Tid ingen Menigheder ovre i Amerika. Og hele den kirkelige Udvikling er jo i den Grad ført fremad siden disse Dage, at jeg ikke forstaar, at man kan sige, at der slet ingen Grund er til at dele Sjællands Stift. Der er overordentlig stærk Grund dertil, og det kan efter mit Skøn slet ikke forsvares at afvise det ved at sige, at man vil spare. Det kan det saa meget mindre, som det viser sig paa forskellige Omraader, at Rigsdagen ikke er uvillig til at